

[Johs. M. Olsen]

skud. Videre blev det oplyst fra Socialdemokraterne og Selvstyrepartiet, som på det tidspunkt havde sæde i landsstyret, at dette var et ønske for ikke at sige et krav fra den danske regering.

Sambandspartiet, som på daværende tidspunkt kom til regeringsmagten på Færøerne, lod med det samme den danske regering forstå, at vi ikke ønskede at forøge administrationsudgifterne i det færøske samfund mere end højst nødvendigt, og at løsrivelsespartierne iberegnet Socialdemokraternes omtalte bloktilskud ikke kom på tale, så længe Sambandspartiet var ansvarligt for den politiske ledelse på Færøerne. Og sådan blev det.

Jeg er ved denne lejlighed ikke bange for at sige, at hvis Sambandspartiet havde fortsat som landsstyreparti efter 1984, hvilket beklageligvis ikke lod sig gøre, ville omkostningerne ved at drive og opretholde det færøske samfund befinde sig på et væsentlig lavere niveau. Det fremgår bl.a. af de alternative finanslovsforslag, partiet har fremlagt i den seneste valgperiode.

Selvfølgelig ved jeg udmærket, at statsministeren til enhver tid vil kunne sige, at alt, som er overtaget af de færøske Socialdemokrater – for uden dem lod det sig ikke gøre for løsrivelsespartierne at overtage noget som helst – var et ønske fra et færøsk politisk flertal, hvilket er helt korrekt.

Men her nævner jeg personligt, at den danske regering måske burde have vist bedre, om jeg så må sige, politisk sømandskab og ikke på en rekordagtig kort tid have søsat så mange overdragelser – for Færøernes vedkommende overtagelser – når man igennem en årrække fra Det Økonomiske Råd vedrørende Færøerne havde modtaget så dystre økonomiske vejrmedlinger fra Færøerne, som tilfældet desværre var.

I dag konstaterer man for det færøske samfund en udlandsgæld, der ligger mellem 7,5 og 8 mia. kr. Eksporten ligger på omkring 2 mia. kr. I forhold til disse tal har vi i det mindste anlagt en solid grund for økonomisk hovedpine hos politisk ansvarlige på øerne, når vi tænker på balancen mellem gæld og indtjeningsmuligheder.

Fra de islandske sagaer har vi en beretning om en person, Gunnar Lambason, som man dengang ville brænde inde, og som ved den lejlighed udtalte: »Jeg græder ikke, men røgen svider mig i øjnene.«

Citatet synes jeg er meget dækkende for mit parti i en situation, hvor vi for tiden har ansvaret for fiskeri- og finansministerposten i det færøske landsstyre.

Afslutningsvis vil jeg benytte lejligheden til at takke regeringen for den gode forståelse og bede om al den støtte, vi overhovedet kan opnå, i særdeleshed vedrørende Færøernes fremtidige handelsaftale med EF.

Jeg skal ikke trætte Folketinget i disse hektiske finanslovdage med unødvendige færøske politiske spørgsmål. Men det er beklageligt, at det færøske undergrundsspørgsmål ikke har fundet sin afklaring. Skylden er først og fremmest hos de politiske partier på Færøerne, Socialdemokratiet og løsrivelsespartierne, som har regeret øerne i en lang årrække uden nogen afklaring, men derimod har forhindret og forhalet en løsning på dette afgørende spørgsmål, som måske med hensyn til råstoffet i undergrunden for længst kunne være afklaret, hvad enten der nu er råstoffer eller ej at finde i den.

Hvordan det kommer til at se ud på Færøerne og for den sags skyld også i Danmark om 10 eller 20 år eller mere, og hvorledes vore børn og børnebørn til den tid vil have det, ved vi ikke så meget om, for fremtiden er nu engang et land, vi ikke har noget kort over. Kun én ting synes umiddelbart sikker, og det er, at man ikke kan basere fremtiden på en umådelig stor udlandsgæld. Det behøver man hverken krystalkugler eller kaffegrums for at kunne spå om udfaldet af.

Tove Lindbo Larsen (S):

Det er en sort dag for befolkningen i landets store byer, lige så sort som den finanslov, de borgerlige partier vedtager i dag.

Når jeg særlig fremhæver befolkningen i de store byer, allermost København, er det, fordi de borgerlige partier tager kvælertag på den kollektive trafik, alt imens forureningen vælter ned i hovedet på os.

Det er konsekvenserne af den trafikpolitik, som regeringen fører inklusive De Radikale, som så gerne vil kalde sig miljøvenlige, nemlig ved at nedsætte prisen på benzin og skære voldsomt i DSB's budgetter både på drift og anlæg; altså der skæres ned på personale og på materiel.

Det samlede tab for den kollektive trafik bliver på godt og vel 110 mio. kr. årligt, ca. 90 mio.